

Hun fortsatte sin Gang, og der var i nogen Tid Tavshed mellem de to Veninder.

„Saa er din Broder vel altsaa ogsaa til Møde nu,“ sagde Ragnhild omsider og ligesom med Overvindelse.

„Naa, saa det interesserer dig dog! — Nej, det er han ikke.“ Ragnhild saae hurtigt op.

„Var det da ikke idag, han vilde tale?“

„Jo, men først iaften ved Diskussionsmødet, naar Ordet bliver givet frit.“

„Naa saadan! — Tror du, der er noget om, hvad jeg hørte idag, at man vil nægte ham Ordet?“

„Aa, det vover de ikke! Hvad vilde det desuden hjælpe? De vil dog ikke dermed kunne hindre, at han andetsteds skaffer sig Ørenlyd. Og fra den Dag, han har talt, vil tusinder flokkes om hans Forkyndelse. Derom er jeg overbevist!“

I det samme var der nogen, der rømmede sig ude paa Landevejen, og Pastor Petersens blussende Ansigt viste sig et Øjeblik efter over Havelaagen.

„Mine Damer! Goddag! Goddag, Frue! ... Jeg bør vel næsten gøre en Undskyldning, fordi jeg saaledes for anden Gang i denne Sommer falder med Døren ind i Huset til Dem. Og ovenikøbet i en saadan Hede!“

Fru Betty modtog ham netop med saa megen Forekommenhed, at hun ikke kunde kaldes ligefrem uhøflig. Hun satte sig paa Bænken ved Siden af Ragnhild og bød ham med en afmaalt Haandbevægelse at tage Plads paa den højryggede Havestol, hvor han engang før havde siddet i de samme to Damers Selskab.

„Jeg hører, at Pastoren har været til Møde inde paa Højskolen,“ sagde hun.

„Ja! Jeg kommer just derfra.“

„Der var vel mange Folk forsamlede.“

„Aa — de var lige ved at krybe op paa Skuldrene af hinanden for at komme til at høre! Den Slags Menings-Turneringer er nu engang bleven vore Dages Folkeforlystelser. Og det gik virkelig ogsaa — i dobbelt Forstand — ganske hedt til. Det maa sandelig have ringet forsvarligt for Vorherres Øren denne For-